

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

TUNGANS OERHÖRDA MAKT

Efesierbrevet 4:29-32 • Predikan G8B 2022-11-06 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

I vår genomgång av Efesierbrevet kommer vi till ännu en text som handlar om hur vi ska tala med varandra i en kristen församling. Det går inte att undgå att det är en angelägen fråga för Paulus. Vi är i ett sammanhang där han håller på att beskriva vad det innebär att lägga av sig den gamla människan och istället klä i sig den nya människan, det vill säga, att leva det liv som Kristus har befriat oss till. Att bli de han har gjort oss till.

Det första Paulus sa, i sin beskrivning av hur det ser ut när vi lägger av oss dem gamla människan och klär i oss den nya, handlade om hur vi använder våra ord. Han uppmanade församlingen att lägga bort lögnen och istället tala sanning med varandra. Bara fyra verser senare kommer vi till vår text och där tar han återigen upp saker som handlar om hur vi använder våra ord. Han gör det till och med två gånger – både i vers 29 och sedan 31. Och därefter återkommer det igen flera gånger i det femte kapitlet som vi snart ska komma till.

Frågans allvar

Hur vi använder våra ord är en ytterst viktig fråga för Paulus. Och det är inte särskilt konstigt eftersom det är en ytterst viktig fråga genomgående i hela Bibeln. Jesus säger i Matteus 12:34,

Matteusevangeliet 12:34-37 (SFB-15)

³⁴[...] Vad hjärtat är fullt av, det talar munnen. ³⁵En god människa tar fram ur sitt goda förråd det som är gott, och en ond människa tar fram ur sitt onda förråd det som är ont. ³⁶Men jag säger er: Varje onyttigt ord som människor talar ska de få svara för på domens dag. ³⁷Efter dina ord ska du frias, och efter dina ord ska du fällas.

En av de vackraste gåvor Gud har gett oss är förmågan att kommunicera, för när vi kommunicerar förmedlar vi något av oss själva. Om vi vill straffa någon begränsar vi den personens möjlighet att kommunicera. Och om vi vill tortera någon så sätter vi honom i en isoleringscell där han inte kan kommunicera med någon. Vår förmåga att kommunicera oss själva är vad som kanske tydligast kännetecknar att vi är Guds avbild. Att vi kan använda ord för att med stor precision förmedla vad vi tänker och känner och vill. Och när vi fräntas möjligheten att kommunicera, fräntas vi något centralt av vad det innebär att vara människa.

Våra ord har oerhörd kraft att bygga upp och riva ner. Jag har hört om experiment som gjorts på patienter på sjukhus där man kunnat visa att uppmuntrande ord har stor verkan på patientens återhämtning. Och jag har sett alldeles för många gånger hur destruktiva ord skapat oerhörd förödelse i en kristen församling.

Ordspråksboken 18:21 säger,

Ordspråksboken 18:21 (SFB-15)

²¹Tungan har makt över död och liv,
de som gärna brukar den får äta dess frukt.

Och så har vi förstås texten i Jakobs brev, som vi redan har hört läsas,

Jakobsbrevet 3:3-6 (SFB-15)

³När vi lägger betsel i munnen på en häst för att han ska lyda oss styr vi också hela hans kropp. ⁴Se också på fartygen, som är så stora och drivs av hårda vindar. Ändå styrs de med ett litet roder dit rorsmannen vill.

⁵På samma sätt är tungan en liten lem som kan skryta stort. Tänk på hur en liten eld kan sätta en stor skog i brand. ⁶Och tungan är en eld, en värld av ondska bland våra lemmar. Den smutsar ner hela vår kropp och sätter hela livet i brand och får själv sin eld från Gehenna.

Hur vi använder våra ord får oerhörda konsekvenser, både i våra egna liv och i andras. Jag stannade aldrig till för att notera att Jesus faktiskt säger att varje onyttigt ord som människor talar ska de få svara för på domens dag. Det är som att varje ord vi yttrar är som en bomb som letar sig in i en människas själ och exploderar. Frågan är då vad explosionen innehåller – river den ner eller bygger den upp? Det är något vi kommer att stå till svars för.

Idag har vi fyra verser framför oss, som alla handlar om hur vi använder våra ord. Dessa verser har en intressant struktur. Först har vi vers 29 som kan fungera som en enhet. Den följer Paulus metod att först ge en negativ uppmaning och därefter en positiv som sedan följs av en förklaring. Sedan kommer vers 30 som är ett väldigt oväntat och kraftfullt påstående som ökar ytterligare känslan av allvar i texten. Därefter kommer vers 31-32 där Paulus återigen använder sig av samma metod av en negativ uppmaning följt av en positiv uppmaning följt av en förklaring.

Normalt sett hade min ryggmärgsreflex varit att dela upp den texten i tre predikningar, men eftersom vi har två enheter som är parallella och som binds samman av ett kort teologiskt påstående tror jag att det är klokast att betrakta alla dessa fyra verser som en enda enhet som handlar om tungans oerhörda makt. Därför tar jag dem i en enda predikan, fast med fyra punkter som utgår från respektive vers. Den första punkten utifrån vers 29 kallar jag ”ord som bygger upp och river ner”. Den andra punkten utifrån vers 30 kallar jag ”en personlig relation att hedra”. Den tredje punkten utifrån vers 31 kallar jag ”tre sorters syndig vrede” och den fjärde punkten utifrån vers 32 kallar jag ”vägen att bli vad vi är”.

I. ORD SOM BYGGER UPP OCH RIVER NER (v 29)

Vi går till den första punkten som utgår från vers 29. ”Ord som bygger upp och river ner”.
Texten lyder,

Efesierbrevet 4:29 (SFB-15)

²⁹Låt inga smutsiga ord komma över era läppar, utan bara det som är gott och bygger upp där det behövs, så att det blir till glädje för dem som hör det.

Ord som river ner

Det första Paulus säger, i sin första negativa uppmaning, är att vi inte ska låta några smutsiga ord komma över våra läppar. Ordet han använder betyder ”rutten”. Det används också för att beskriva något värdelöst. Det kan alltså handla om vulgära och obscena ord, men det kan lika

gärna handla om ord som är tomma och värdelösa. Ord utan syfte. Minns att Jakob säger att ”tungan är en eld, en värld av ondska bland våra lemmar... den sätter hela livet i brand och får själv sin eld från Gehenna.” Tomma ord är inte neutrala ord. Varje ord är laddat med kraft. Därför säger Paulus att vi inte ska låta några ruttna eller värdelösa ord komma över våra läppar.

Ord som bygger upp

Men vad föreslår han istället? Och här får vi återigen påminna oss om Paulus metod när han ger alla sina uppmaningar här i Efesierbrevets fjärde kapitel. Han är inte ute efter en särskild sors beteende för beteendets egen skull, nej, han vill att församlingen ska bli vad den är, att den ska leva i linje med det nya liv som den redan har fått. Därför ger han inte bara förbud utan han lägger fram det nya livet för dem och ger dem dessutom flera specifika anledningar till varför de ska leva så.

Här säger han att de inte ska låta några smutsiga ord komma över deras läppar, nej, bara det som är gott och bygger upp där det behövs. Låt oss fundera på det.

Goda ord

Det första han säger är att vi ska tala det som är *gott*. Det får vi uppfatta som en generell motsats till det som är ruttet och värdelöst. Men vad innebär det då? Ja, Paulus fortsätter och säger att det ska bygga upp. Och återigen ställs vi inför valet mellan ord som bygger upp och ord som river ner. Ordspråksboken 16:24 säger,

Ordspråksboken 16:24 (SFB-15)
”Milda ord är som rinnande honung,
ljuva för själen och en läkedom för kroppen.

Orden är som en bomb som exploderar i människans själ. Vi kan välja att låta dem riva ner eller också kan vi ladda bomben med honung och låta våra ord få bli till läkedom för andra.

Behovsanpassade ord

Men sedan fortsätter Paulus och säger att orden ska bygga upp *där det behövs*. Det innebär att våra ord behöver vara behovsanpassade. Vi kan alltså inte ha en enda grej som vi säger varje gång. Vi måste förstå vem det är som lyssnar och anpassa vår konversation efter den personen.

Vissa personer är alldeles för inriktade på att bara få säga sin sak. De väntar tills den andre tystnar och så leder de över konversationen till deras egen grej. Vissa har en tendens att vilja prata om sig själva i ett sorts blygsamt skryt, vilket snarare passar in under kategorin värdelösa ord. Men andra försöker att uppmuntra genom att hålla en liten predikan. Man tänker att man måste berätta sitt vittnesbörd eller att man måste få med vissa punkter. Men då missar man Paulus instruktion här. Försök att få en uppfattning om vilka behov som finns, och tala sedan. Vi ska alltså inte vara papegojor.

Jesus talar om att inte kasta pärlor för svin (Matt 7:6). Paulus säger till församlingen i Korinth,

1 Korinthierbrevet 3:1-2 (SFB-15)
”Bröder, själv kunde jag inte tala till er som till andliga människor,
utan bara som till köttsliga människor, spädbarn i Kristus. ”Mjök gav jag
er att dricka. Fast föda fick ni inte, för den tålde ni inte än. Och det
gör ni inte nu heller eftersom ni fortfarande är köttliga.

Så låt oss ta Paulus till föredöme och försöka att förstå vem det är vi samtalar med och vilka behov den personen har och försöka att bygga upp just där det behövs.

Målet med vår kommunikation: glädje

Sedan kommer han till målet för vår kommunikation, nämligen glädje. Paulus använder egentligen ordet ”nåd” – att målet för vår kommunikation är att förmedla nåd till den som hör. Vänner, det är ovärderlig vägledning. Låt oss sträva efter att ha en hållning där vårt standardläge alltid är att försöka förmedla nåd till varandra. Vi ska återkomma till det i den tredje punkten, men att förmedla nåd till varandra slår håll på så många destruktiva kommunikationsmönster och beteenden.

Vi ska återkomma till det också, men vi lär oss denna hållning genom att ständigt ha vår blick fäst på Kristus. Att ha Kristus i våra tankar, att regelbundet – flera gånger per dag – möta honom i hans Ord och göra vår röst hörd inför honom i bön. Och genom att möta honom tillsammans med våra bröder och systrar i församlingens gudstjänst i allmänhet, men i synnerhet när församlingen firar Herrens måltid då Kristus lovat oss att ha gemenskap med oss.

Hör vad Gud säger om sin Son genom profeten Jesaja,

Jesaja 50:4 (SFB-15)

Herren Gud har gett mig en tunga med lärdom,
så att jag förstår att hjälpa den trötta med mina ord.

Älskade vänner, det finns så många som är trötta. Som är trötta av synden i deras liv. Som är trötta på grund av mängder av olika omständigheter i deras liv. Som är trötta av att bära tunga bördor, som är trötta av sjukdom, som är trötta av besvikelser, som är trötta på grund av vänner som svikit, som är trötta på grund av hopp som tagits ifrån dem. Låt oss möta dem så att vi kan vara till hjälp för dem. Låt oss förmedla något av Guds nåd till dem så att det blir till uppbyggelse för dem. Låt oss glömma oss själva för ett ögonblick och på allvar stilla våra tankar för att lyssna på den andre och försöka förstå hur han eller hon har det. Och låt oss be den helige Ande om ledning så att vi förstår att hjälpa den trötta med våra ord.

Vi läser om Jesus i Jesaja 42:3, att ”ett brutet strå ska han inte krossa, en tynande veke ska han inte släcka.” Han är så ömsint, så barmhärtig, att inte ens det sköraste vi kan föreställa oss förlorar sitt livsljus utan får nytt liv under hans vård. Vi är ofullkomliga och klumpiga – så är det – men vi kan ändå ta honom till vårt föredöme och göra vad vi kan för att följa honom. Så låt oss fly de ruttna och värdelösa orden och istället söka att bygga upp där det behövs och förmedla nåd.

II. EN PERSONLIG RELATION ATT HEDRA (v 30)

Vi går vidare till den andra punkten, ”en personlig relation att hedra”. Vers 30 lyder,

Efesierbrevet 4:30 (SFB-15)

Bedröva inte Guds helige Ande, som ni har fått som ett sigill för befrielsens dag.

Det är ett starkt påstående Paulus helt plötsligt kastar in. Ändå kan vi inte dröja oss här alltför länge. Först måste vi se att det här påståendet finns i ett väldigt tydligt sammanhang som handlar om hur vi använder våra ord. Det finns i ett sammanhang där Paulus beskriver

hur vi tar av oss den gamla människan och klär i oss den nya människan och det kommer mitt emellan två verser som handlar om hur vi använder våra ord. Jag har hört den här versen citeras för allt möjligt så fort det är något som någon känner starkt för. Men det är ett missbruk av texten. Låt oss komma ihåg sammanhanget!

Vad betyder den då? Jag begränsar mig till tre korta lärdomar.

1. Anden bor i oss

Den första lärdomen är kanske övertydlig, men det är ändå värt att få med, nämligen att den helige Ande, Gudomens tredje person, bor i oss. Paulus säger i Romarbrevet 8:9,

Romarbrevet 8:9 (SFB-15)

¶Ni däremot lever inte i köttet utan i Anden, eftersom Guds Ande bor i er.

Och han säger i Första Korinthierbrevet 6:19,

1 Korinthierbrevet 6:19 (SFB-15)

¶Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel för den helige Ande som bor i er och som ni har fått av Gud?

Det är ett oerhört påstående som är så stort att det är svårt att ta in. Guds helige Ande har sin boning i var och en som tror. Våra kroppar är ett tempel för den helige Ande. Vilket förstås innebär att vi tar med oss den helige Ande vart vi än går. Att vi tar med oss den helige Ande i vad vi än säger. Det innebär att vi blandar in Guds helige Ande i våra mörkaste hemligheter. Han vet allt. Han är med överallt. Det är inga nyheter förstås eftersom vi vet att Gud är allestädes närvarande och allvetande, men det faktum att den Helige Ande bor i oss ökar intimiteten.

2. Vår relation till Gud i kärlek

Den andra lärdomen är att vår relation till Gud är en intim relation som mer liknar en äktenskapsrelation än en relation till en kung. När vi syndar är det förvisso en överträdelse av kungens lag och det är förvisso ett brott mot en sorts övergripande princip där vi gör våld på vår egen natur. Men det är mer än så. Bibeln talar om det i termer av otrohet.

Gud har förbundit sig till oss på ett obeskrivligt intimt sätt och när vi låter vår tunga kasta ut ruttna och värdelösa ord är det inte bara brott mot Guds lag och mot vår egen natur utan något som besudlar en personlig och djupt intim relation.

Gud sände profeten Hosea att vara en illustration på Guds relation till sitt folk. Hosea skulle gifta sig med en kvinna som aldrig slutade vara otrogen mot honom. Det är en nästan febrig berättelse som förmedlar en djup förkrosselse, där han står kvar och älskar sin hustru medan hon ständigt sträcker sig efter andra män och till sist överger honom helt och hållet.

När Paulus säger att vi inte ska bedröva Guds helige Ande är det ett uttryck för den typen av intimitet mellan evig Gud och hans folk. När vi använder våra ord till att bryta ner och skada relationen till varandra har det också en vertikal aspekt där vi skadar relationen till den Gud som gett oss liv och allt det goda vi nu kan njuta av. Vår relation till honom liknar en äktenskapsrelation som bygger på trohet.

3. Vi lever till Guds ära

För det tredje: våra liv är till Guds ära. Paulus talar inte om att vi ska leva på ett visst sätt för att vi ska ha nytta av det. Han säger inte att vi ska tala sanning för att det lönar sig eller för

att vi ska undvika att använda smutsiga ord för att andra ska bli imponerade av oss. Nej, han säger att vi är frälsta, att vi är märkta, att vi är bestämda, att vi är på väg mot befrielsens dag – och det faktum att den helige Ande bor i oss är ett tecken på det. Vi har fått den helige Ande som ett sigill, ett tecken på en livsförvandlande verklighet, att vi har gått från död till liv. Det innebär att vi lever inte för oss själva. Vi lever inte för att samla meriter. Vi lever helt och hållet för att Gud först har gjort någonting fantastiskt med oss, och därför handlar hela våra liv om tacksamhet och glädje. Vi lever till Guds ära.

Där måste vi stanna och gå vidare till nästa punkt.

III. TRE SORTERS SYNDIG VREDE (v 31)

Jag kallar det tredje punkten, ”tre sorters syndig vrede”. Vers 31 lyder,

Efesierbrevet 4:31 (SFB-15)

»Lägg bort all bitterhet, häftighet och vrede, allt skrikande och förolämpningar och all annan ondska.

Det är alltså en vers som inte bara anknyter till vers 29 som vi nyss tittat på utan även vers 26 som handlar om vrede. Där såg vi att det finns en bibliskt motiverad vrede över synden, att hata det onda, och samtidigt hur svindlande lätt det är att vreden övergår i synd. I den här versen har vi tre kategorier av vrede som övergått i synd.

1. Bitterhet

Den första kategorin är bitterhet. Det är lågintensiv vrede. Det är när du håller kvar vreden och inte vill gå vidare. Någon har syndat mot dig, eller också tycker du bara att någon har syndat mot dig och så stannar du kvar i den lågintensiva vreden.

Det är ett tillstånd där allting blir färgat; det är som att du har färgade glasögon. Det är ett fångelse för själen som håller dig kvar i elände och som gör alla omkring dig eländiga.

Det är ett tillstånd som bygger på en känsla av överlägsenhet. Man tänker, ”*jag* skulle aldrig ha kunnat göra något sådant” eller ”i den här situationen är jag hundra procent oskyldig. Allt är hans fel.” Vilket med stor sannolikhet inte stämmer. Och så tillåter man sig inte att gå vidare utan stannar kvar i sitt elände.

2. Häftighet och vrede – ett inre tillstånd

Den andra kategorin är vad Paulus kallar för ”häftighet och vrede”. Det är ett inre tillstånd. Ordet för ”häftighet” talar om något vitglödigt; det är en intensiv vrede som tappat kontrollen. Det andra ordet ”vrede” är mer generellt och tycks handla mer om ett hjärtats tillstånd där man är snabb att leta fel hos alla andra och där man konstant blir irriterad.

3. Skrikande och förolämpningar – ett yttre beteende

Den tredje kategorin är ”skrikande och förolämpningar”. Det är ett yttre beteende. Paulus talar alltså om bitterhet, om ”häftighet och vrede”, det vill säga ett inre tillstånd och till sist om ”skrikande och förolämpningar”, det vill säga ett yttre beteende.

När Paulus talar om skrikande och förolämpningar handlar det framförallt om att säga saker för att skada den andre. Det är ett uttryck för din egen vrede där du skadar någon annan med dina ord. Du kanske tycker i stundens hetta att det är sanna och befogade ord, men i

verkligheten är det bara saker du säger för att skada. Här har vi också det vi kallar för förtal, det vill säga att tala osant för att framställa någon i ett dåligt ljus.

Paulus avslutar sedan med att lägga till ordet ”ondska” – all annan ondska. Allt detta som han beskrivit är alltså ondska, och sedan lägger han till att vi inte bara ska lägga bort allt det här som han nyss har nämnt, utan också all annan ondska.

Det är ändå värt att lägga märke till att Paulus säger att församlingen ska lägga bort allt det här. Det måste innebära att det förekommer i församlingen. Vilket i sin tur understryker det faktum att när vi blir kristna betyder inte det att vi blir syndfria. Det innebär att vi inte ska bli förvånade när vi möter det i vår egen församling, nej, tvärtom – det är då vi har möjlighet att praktisera vers 29 som vi nyss tittat på. Det är då vi kan kontra med ord som bygger upp där det behövs och förmedla nåd till varandra. Låt oss göra allt vi kan för att hjälpa varandra att växa som kristna i en miljö där det finns gott om utrymme att växa. En miljö som är full av uppmuntran och uppbyggelse och nåd.

IV. VÄGEN ATT BLI VAD VI ÄR (v 32)

Men predikan är inte slut än. Vi har den fjärde punkten kvar, som jag kallar ”vägen att bli vad vi är”. Paulus säger i vers 32,

Efesierbrevet 4:32 (SFB-15)

”Var i stället goda och barmhärtiga mot varandra och förlåt varandra, så som Gud i Kristus har förlåtit er.

Vi påminner oss än en gång att den medicin som Paulus ger; det sätt han föreskriver för oss att sluta med allt detta destruktiva är inte bara att fatta ett viljebeslut och sedan försöka hålla fast vid det så gott vi kan. Nej, han ger oss en väg framåt där vi övar oss i dygder – i små görbara saker som över tid kommer att forma vår karaktär och ge oss en ny livshållning.

Bli istället goda

Han börjar med att säga ”var istället goda”. Egentligen säger han faktiskt ”bli i stället goda”, vilket bara förtydligar det här förhållningssättet. Genom att vandra den här vägen kommer vi steg för steg att förvandlas till att bli de Gud redan har skapat oss till att vara.

När han säger att vi ska bli goda är det en motsats till den ondska han alldeles nyss nämnt i slutet av den förra versen. Det är ett allmänt ord på samma sätt som ondskan är ett allmänt ord och får fungera som en rubrik. Han uppmanar oss att kultivera, att öva oss i dessa saker för att steg för steg förvandlas över tid.

Godheten handlar om att vara till hjälp för andra. Att istället för att vara bitter och hålla kvar en lågintensiv vrede över en verklig eller en påhittad försyndelse försöka möta den personen och försöka vara till hjälp. Att sluta att stå vid sidan av och titta på för att leta fel och istället gå in i ett verkligt engagemang för den andres bästa.

Se hur olika Jesus och hycklarna tittar

Jag satt och läste i början på Markusevangeliet och kunde inte undgå att lägga märke till hur Jesus såg olika personer. Det står i 1:16 hur han såg Simon och Andreas. Sedan i vers 19 hur han såg Jakob och Johannes. Sedan i 2:5 hur han såg människens tro, de som sänkte ner sin lame vän genom taket på ett hus. Och sedan i 2:14 såg han Levi sitta vid tullhuset. Sedan

kommer vi till 3:2. Där har vi fariséerna som vaktade noga på Jesus för att se om han skulle hela någon på sabbaten.

Vilken skillnad! Både Jesus och fariséerna tittar noga på andra. Men fariséerna gör det för att fälla och fördöma. Jesus gör det för att hela och frälsa. De har helt olika blick. Och det ställer förstås frågan hur vi tittar. Står vi vid sidan av och letar fel eller tittar vi noga på den andre för att förstå hans situation och så att vi kan komma nära och förmedla uppbyggelse och nåd till honom?

Förlåtelse

Sedan kommer vi till det största av allt, nämligen när Paulus säger ”förlåt varandra, så som Gud i Kristus har förlåtit er.” Här har vi det slutliga motmedlet mot alla former av bitterhet och ondska.

Det börjar i att något är fullbordat. Gud har förlåtit oss i Kristus. Gud har visat oss oändlig godhet och barmhärtighet, oändlig kärlek och nåd, när han utgav sin Enfödde Son, inte bara för att födas och leva som människa i de mest förnedrande av omständigheter, utan att bära straffet för vår synd i den yttersta förnedringen på ett kors. All vår synd lade han på honom. Han lät sin älskade Son krossas för vår skull. Det är var förlåtelsen kostade honom. Att Jesus Kristus bar vår synd i sin egen kropp upp på korsets trä för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Det är ett fullbordat faktum. Den som genom tron är förenad med Kristus är helt och hållet förlåten. Det finns ingen fördömmelse för honom!

Men. På samma sätt som Gud har förlåtit oss i Kristus, så säger Paulus att vi ska förlåta varandra. Det innebär att vi omöjligt kan hålla någonting emot varandra.

Luk 7:36-50

I Lukasevangeliet 7:36 kommer Jesus hem till en farisé som heter Simon för att äta middag. Plötsligt kom en kvinna in i rummet. Hon beskrivs som en synderska. Hon har med sig en alabasterflaska med parfym. Hon sätter sig vid Jesu fötter och gråter och tvättar hans fötter med sina tårar och torkar dem med sitt hår. Sedan smorde hon hans fötter med parfymen.

Farisén Simon sade för sig själv att om Jesus hade varit en profet hade han vetat att kvinnan som rörde vid honom var en synderska, det vill säga, då skulle han inte ha haft något med henne att göra. Men då började Jesus berätta en liknelse för Simon.

Lukasevangeliet 7:41-42 (SFB-15)

⁴¹”Två personer stod i skuld till en penningutlånare. Den ene var skyldig femhundra denarer, den andre femtio. ⁴²När de inte kunde betala, efterskänkte han skulden för dem båda. Vem av dem kommer nu att älska honom mest?”

Simon svarade: ”Den som fick mest efterskänkt, antar jag.”

Lukasevangeliet 7:44-47 (SFB-15)

⁴⁴Sedan vände han sig mot kvinnan och sade till Simon: ”Ser du den här kvinnan? När jag kom in i ditt hus gav du mig inget vatten för mina fötter, men hon har vätt mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt hår. ⁴⁵Du gav mig ingen hälsningskyss, men sedan jag kom in har hon inte slutat kyssa mina fötter. ⁴⁶Du smorde inte mitt huvud med olja, men hon har smort mina fötter med balsam. ⁴⁷Därför säger jag dig: Hon har fått förlåtelse för sina många synder. Det är därför hon visar så stor kärlek. Men den som fått lite förlåtet älskar lite.”

Kom ihåg att det är två personer i liknelsen. En som var skyldig mycket och en som var skyldig lite. Problemet var att ingen kunde betala tillbaka. Poängen är att båda var lika döda i sina överträdelser och synder. Det spelar ingen roll hur du dör; du kanske dör av att ha blivit biten av en liten malariamygga eller du kan ha blivit överkörd av en buss. Du är ändå lika död.

Men tecknet på den som fått ta emot förlåtelse är att han eller hon visar stor kärlek. En person som blivit förlåten har lätt att förlåta andra. Men en person som tycker att han eller hon är lite bättre än alla andra har svårare att förlåta.

Här har vi en kvinna som inte brydde sig om vad någon annan tänkte om henne. Hon är bara glad för att få komma nära sin frälsare. Det är ett kännetecken på den som blivit förlåten. Hon har inget att försvara. Hon behöver inte skämmas för någonting. Allt det goda hon har, har hon i Kristus.

AVSLUTNING

Därför blir den avslutande frågan till oss alla: har vi fått smaka på förlåtelse på det sättet? Eller går vi med en gnagande självrättfärdighet och bitterhet mot alla som gjort sådant som jag aldrig skulle kunna göra? Eller går vi med en gnagande självfördömelse som säger att jag egentligen inte är värd att förlåta?

Älskade vänner, låt oss påminna oss om att allt i vårt liv handlar om Kristus. Om vi vill övervinna vår vrede handlar det om Kristus. Om vi vill lära oss att kontrollera vår tunga handlar det om Kristus. I honom har vi inget att försvara och inget att vara rädda för. Därför kan vi också förlåta som han först har förlåtit oss.